

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags & donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 21 FEBRUARI.

NIUWJAARSGIFTEN

AAN PIUS IX.

8ste LUST.

Bedrag der vorige lijsten . . .	fr. 4624,75
Noelmans, burgemeester te Membruggen . . .	100,00
Twee onbekenden uit de parochie St-Jan, te Tongeren . . .	10,00
De gebr. Martens, Membruggen . . .	10,00
Eene anonyrne de Tongres . . .	10,00
Naamloos . . .	5,00
Paroisse de Bommershoven, (2 ^e envoi) . . .	13,50
Anonyrne de Coninxheim . . .	5,00
Eyben, recteur du Béguinage . . .	20,00
De congregatie van den derde regel . . .	201,80
Un anonyrne de Tongres . . .	5,00
Totaal . . .	5007,05

De lijst der Nieuwjaarsgiften zal toekomenden zaterdag gesloten worden. De personen die nog zouden verlangen aan dit schoone werk deel te nemen, worden verzocht in den loop der week hunne giften te doen toekomen aan den erw. heer deken van Tongeren of aan den uitgever van den Postrijder.

In den Duitschen Rijksdag heeft de veldmaarschalk Von Moltke, ter verdediging van zijn zwaar oorlogsbudget, zich eenige woorden laten ontvallen, die verdienen opgemerkt te worden.

« Sedent den laatsten oorlog, zei de overwinnaar der Franschen, heeft Duitschland veel in achtling, maar niet in sympathie gewonnen. Van alle zijden stooten wij tegen het wantrouwen, dat de macht van Duitschland opwekt. »

Dat schijnt Von Moltke te verwonderen, doch ligt dit niet in den aard der zaak zelve? wordt eene natie, om 't even welke, niet te meer door andere gevreesd, naarmate zij hare sterkte en macht uitbreidt? Bovendien, de aanmatigende toon, dien de officieële en officieuze pers van Duitschland sedert eenigen tijd aanslaat, de kwalijk verborgen zucht, om zich in 't staatshuishouden van andere volken te moeten, billijken voorzeker genoeg dit wantrouwen, dat door het despotisme der mannen van Berlijn met een gevoel van afschuwen en vrees verzaard is.

« Men vindt in België (gaat Von Moltke voort) veel sympathie voor Frankrijk en weinig voor Duitschland. Men heeft er nog niet erkend, dat de Belgische onzijdigheid maar ééne vijand te duchten heeft, en dat er maar één is, van wien zij eene krachtdadige bescherming verwachten kan. »

Het volk van België ziet evenmin in Duitschland eenen redder zijner onafhankelijkheid als in Frankrijk. Heeft het niet ver-

geten, dat in geene eeuw de Fransche natie ons land geluk, vrijheid of veldvaart heeft gebracht, het houdt al even weinig van een Duitsch protectoraat, dat zou moeten betaald worden door de opoffering van de kostelijkste vrijheden! In alle geval, heeft Frankrijk in iedere eeuw een begierig oog op ons land geslagen, Duitschland zou, mocht het gebeuren, met evenveel genoegen die kostelijken brok inpalmen. De eene en de andere gelijken den vos uit de fabel, die de zwakere dieren maar beschouwt om ze... op tijd en stond in te slikken.

In Holland is men al even weinig Pruisischgezind als hier, immers daar, (bekent Von Moltke,) heeft men de lijn der overstromingen tegen Duitschland uitgebreid.

In Denemark en Engeland is er eene beweging in denzelfden geest, zoodat het geheele noordwesten van Europa, gelijk eertijds tegen de Noordmannen, het gebed opzegt: « Van den beminnelijken Pruis, verlos ons Heer! »

Wat moeten wij van de liberalen verwachten?

De heer Coomans, onlangs in de Kamer sprekende over de vrijheidskrenking in Zwitserland en Duitschland, riep tot de liberalen: Ja, gij die dit elders goedkeurt, zoudt in staat zijn dezelfde akten in ons vaderland te verrichten; gij zoudt hier de kloosterlingen bannen, de bisschoppen doen kiezen tusschen geloofsverzaking of gevang.

En al de liberalen zwegen gelijk pladizjen! Ze waren niet verwonderd, niet verontwaardigd: een toestemmend stilzwijgen!

De verledene week vroeg M. Van Humbeeck, een liberaal kopstuk, waarom 't ministerie de burgerwacht niet hervormt op zijn Pruisisch. Frère stak ook den kop op, omdat die hervorming achterwege blijft; de oude Rogier kwam uit den hoek, om die verprijzing te vragen: onze jonkheid zegde hij, zou gebarmcerd zijn jaarlijks eenige weken naar het kamp te trekken; wi dien last te zwaar vinden, zijn onwaardig den naam van Belg te dragen.

Bemerk gij dit stelsel, geachte lezers? met handen en voeten ons ministerie tot de verprijzing stooten, en dan op ditzelfde ministerie den volksvloed inroepen, om weer boven te geraken! Lieve Hemel! de liberalen boven! arm vaderland! wat zoudt gij dan bittere dagen beleven! Godsdiensstige vervolging, algemeene wapening, verplichtende dienst, kamp voor de garde-civiek, en als toemaatje: een gruwzaam volksbederf! Neen, zulke straf heeft ons land niet verdiend!

Vaders, moeders, ge zucht nu over de loting! uwe barten bloeden; maar we verzekeren 't u! ons ministerie heeft daar geene schuld in; men wil de katholieken tusschen de schors en den boom stellen, om hun ministerie, en u te gelijk, te verpletteren; van hooger hand wordt die schandige handelwijze doorgedreven; de maskers, van wie ook, moeten voor de kiezing worden algerukt.

zal men mij stellig opnemen? — « Heb maar geen zorg, kom vroeg genoeg en roep mij maar. »

« Ik was gelukkig en blij, schoon nog niet ten volle gerust. Vroeg stond ik op, betaalde mijne waardin, nam afscheid en was op den bepaalden tijd aan de stoomboot, waar ik eene menigte menschen vond, onder wie ik ook mijn mentor ontdekte. Toen hij mij zag, riep hij mij toe: « Kom, geef nu maar geld! » en nadat ik hem dat gegeven had, verdween hij dadelijk. Ik wachtte tamelijk lang en begon reeds kwaad vermoedend te krijgen, toen hij mij een passagiersbiljet voor 't voordek bracht. Hoewel ik zeer goed wist, wat dit kaartje te beduiden had, vroeg ik toch met een onnoozel gezicht, wat ik daarmee uitvoeren moest. — « Och ge zijt een domkop! Kom, praat niet, maar doe, wat ik u zeggen zal. » — Ik stond en wachtte — daar luide de scheepsklok eens, voor de tweede, ten derden male. Alles stroomde op 't schip. Mijn leidsman pakte mij en trok mij aan boord. De touwen werden losgeworpen, het water ruischte onder de raderen en ging voorwaarts. God dank, dacht ik, tot Riga zijt ge nu geboren. » Te Riga gaf Piotrowski zich voor een koopman uit, die varkenshaar opkocht, en richtte zijne wandelingen zoo in, dat zij hem al nader en nader bij de pruisische grens brachten. In eene boerenhoeve, waar hij 't beloofde land voor zich zag, bereide hij zich op 't gevaarlijkste oogenblik van de geheele vlucht voor. In de nabijheid had hij een gebouw bemerkt, dat hij voor eene kazerne hield.

« Om dienaangaande zekerheid te verkrijgen, vroeg ik de boerin, terwijl ik mijn zak op den schouder nam: » En in dat huis daar kan ik misschien wel borstels opdoen? » — « Lieve hemel, ge zijt niet wijs! Dat zijn kazernen, ga daar niet heen, of men zou u dadelijk opsluiten. » — « En waarom? » — « Wel, men zou denken,

Ge ziet wel, hoe voorzichtig onze ministers besturen; in weerwil der liberale dwersdrijverijen en samenzweringen, is België 't rustigste land van Europa. Ge moet de handen goed ineenslaan, uwe mannen ondersteunen, bekwaame rechtzinnige, standvastige mannen kiezen, die moed en wil hebben.

Stads- & provincie nieuws.

Men schrijft uit Kesselt:

Verleden maandag had de inhuldiging plaats van den E. W. H. Boelen, als pastoor te Kesselt.

Onmogelijk ware het van de vreugde, den geestdrift uit te drukken welke de inwoners bezielde; op de bijzonderste huizen wapperden vaandels met de nationale of wel met de pauselijke kleuren; het gesclut kondigde de betooging aan en vergezeld ze gedurig. Om elf uren trok de stoet op, bestaande uit eene groote menigte niet alleen uit parochianen, maar uit inwoners van al de omliggende gemeenten, en ging den nieuwen Herder aan de school afhalen.

Hier deed de onderwijzer eene korte aanspraak en een knaapje las een bevallig gedichtje af.

De stoet keert terug naar de kerk; de geschenken worden den Herder aangeboden door twee jongelingen, deze doen eene treffende redevoering waarna de plechtigheid in de kerk begint.

De vreemdelingen hebben zich niet genoeg kunnen verwonderen over de versieringen, de algemeene vreugd, die welgemeende toejuichingen, de liefde, de eendracht tusschen de inwoners, in een woord, over hetgeen er gedaan werd, en vreemd en eigen zal lang het aandenken van dezen schoonen dag bewaren.

De onderschrijvers aan de *Illustration Européenne* die buiten de stad wonen, zijn verzocht de premie van het jaar 1874 op het bureel van den Postrijder te doen afhalen.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 422 hoornbesten, 14 schapen, 157 vette varkens en 1557 magere varkens.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben, worden vriendelijk verzocht ons deszelfs bedrag te doen toekomen, tenzij dat zij verlangen eene kwittantie, door de post te ontvangen met verhooging van 25 centimen voor kosten van inbeuring.

L'INDICATEUR BREVETÉ des heures de départ & d'arrivée des convois des chemins de fer belges pour le mois de FEVRIER 1874 est en vente chez M. COLLÉE. Avec carte. Prix 25 centimes.

BUITENLAND.

Duitschland.

MILITAIRE OEFENINGEN.

Detachementen van het eerste kurassiers en het derde lichte ruitrij, doen te München sedert eenigen tijd proefnemingen om den ijzeren weg en telegraafdraden der statie te München te vernielen. Er is te hunner beschikking gesteld een zijtak van den ijzerenweg, achter de vertrekhal naar

dat ge over de grens woudt. » — « Grens, wat voor grens? » — « Man, wat zijt ge dom, weet ge dan niet eens, dat hier de grens is? » — « En waar is die dan; kom, wijs ze mij, 'k heb van mijn leven nog geen grens gezien. » — « Nu, kom dan hier. Ziet ge daar die gracht? » — « Ja zeker. » — « Nu, dat is de grens, en de rogge, die tusschen de eerste en de tweede gracht staat, behoort ons nog; die berk over de gracht staat op de grens zelve, ziet ge? en daar achter die derde gracht is 't al pruisisch land. » — « Zoo, zoo! dan had ik er leeflijk in kunnen loopen, want ik wilde er naar toe gaan. » — « Doe dat vooral niet; 't zou u slecht becomen. » — « Maar wie woont daar aan de overzij? » — « Wel, natuurlijk, daar wonen de Pruisen. » — « Zoo, zoo; nu, goeden dag en gezondheid! » — « Ga met God en niet over de grens, hoort ge? »

« Ik ging den weg naar Pelangen en richtte mij toen links naar de grens. ging ongeveer twintig schreden van de eerste gracht in 't gras onder een boom liggen, als om uit te rusten, doch werkelijk, om moed te verzamelen en op eene gelegenheid tot den overgang te wachten. 't Zal tusschen 3 en 4 uren in den namiddag zijn geweest. Ik was tien minuten besluiteloos; eindelijk riep ik mijzelven toe: Tot leven of tot den dood in Gods naam vooruit! nam mijn groot mes in de rechterhand, den zak in de linker en naderde met snelle schreden de diepe breede gracht, waarvan de kant met struiken begroeid was. Daar klauterde ik bij op. Nog slechts eene smalle ruimte scheide mij van 't pruisische land. Links, ongeveer 500 passen ver, lag de kazerne voor mij; een honderd passen van mij gingen twee schildwachten juist van elkaar af, er was geen oogenblik te verliezen. Ik sloop in de rogge, om van de kazerne niet gezien te worden. Van daar, waar de rogge ophield, liep ik met een vaart en sprong

Linsbach. Hunne werktuigen bestaan uit eenen drillboor en eene bijzondere schaar om de rails op te breken en te verwringen. Nadat de weg aldus bedorven is, worden de bils verbrand, welke waarschijnlijk vooraf met petrool begoten worden.

Er wordt hun insgelijks geleerd deze wegen op de spoedigst mogelijke wijze te herstellen en om het verkeer met den telegraaf te onderbreken wordt een bijzonder dunnen en bijna onzichtbaren zilverdraad gebezigd. Hiermede worden al de leidraden met elkander in aanraking gebracht en zoo onmiddellijk de elektrische verbintenis onderbroken.

Dit middel om het telegraafverkeer te onderbreken bezit het voordeel, dat om de oorzaak der onderbreking te kennen het noodzakelijk wordt bij elken paal de draden te onderzoeken.

Prins Leopold heeft reeds verscheidene malen deze oefeningen bijgewoond.

Er worden terzelder tijd proefnemingen genomen met mortiers in 't kamp Teget, nabij Berlijn, met stukken, die aan de monding 24 centimeters doorsnede hebben.

In 1871, bezat het Pruisisch leger slechts 4 zulke mortiers, welke dracht niet verder ging dan 2,500 meters. Sedert dien is er het krijgswezen in gelukt door de wijziging van bouw en lading de vertedracht veel grooter te maken.

De proefnemingen met elektrische stoom, om een onbemande boot oopen bepaald doel te richten zijn, zooals reeds gemeld is, op het Tegelen meer ten volle gelukt.

Spanje.

St.-Jans-de-Lux, 17 februari.

De generaals Moriones en Primo de Rivera bezetten Castro Urdiales en de hoogten van Lomoroeste. Zij staan aan het hoofd van 16,000 man, tegenover 20 bataillons Carlisten.

De operatiën worden vertraagd door de onstuimigheid der zee.

Rusland.

KERKVERVOLGING.

Terwijl Zwitserland uitbakt, fusilleert Rusland op de meest ongenadige manier. Immers op Nieuwjaarsdag hebben in de parochie Dzelow, district Radzyn, de boeren geweigerd het katholicisme af te zweeren en hunne kerk aan den Russischen pope over te leveren. Hoe beantwoordde men die weigering?

Met de arme boeren in massa door twee compagnieën infanterie te doen fusilleeren; vijf personen werden gedood, acht-en-twintig werden zwaar gewond, honderd en vijftig, mannen, vrouwen en kinderen, werden wreedaardig gegeeseld, zestig zijn er geketend en als gevangenen weggeleid.

In de parochie Szostki, in het domein Miedzyzyc, wilden de Russische overheden, den 18 januari laatstleden, een pope als pastoor inhuldigen.

De boeren boden weerstand, de soldaten gaven vuur en achtien personen vielen dood of gekwetst neer. Daarna ving de geeseling aan: de mannen kregen veertig, de vrouwen 20 en de kinderen 10 slagen; vijftien personen werden aangehouden.

Men ziet, Zwitserland is nog zoo ver niet gekomen als het gouvernement van den caaar, die denkt dat hij de orde en de eenheid zal hebben, als schand het land een kerkhof zijn zal.

Hij vergeet 't echter niet, ook het kerkhof heeft zijne stemmen, en de dag der verrijzenis zal

over de gracht. — « Halt! Schiet! » hoorde ik van beide zijden, maar reeds was ik over de derde op de pruisisch grondgebied en verschoof mij in een klein boschje. Schiet nu zoo veel gij wilt, dacht ik, maar liep toch zoo schielijk mogelijk verder, tot ik onder een zwaren eik, die zijne takken tot den grond liet neerhangen, mij veilig achtte. De geheele ontsnapping over de drie grachten had zeker geen twintig sekonde geduurd. Was ik zoo vlug niet geweest. — Ik kon zelf niet begrijpen, dat ik niet meer op russisch grondgebied was.

« Intusschen hoorde ik 't rumoer en tumult, dat mijne vlucht in de kazerne veroorzaakt had. » — « Waarom hebt gij den hond niet doodgeschoten? waarom niet opgepast? » — « De duivel heeft den vervloekten kerel geholpen! Nog heeft niemand gewaagd, hier voor onze oogen op helderlichten dag door te breken. Vervloekte kerel, het moet een rebel zijn, en waarom passen die honden van Pruisen niet beter op? » en zoo meer. Daartusschen stokslagen, oorvijgen, gejammer der afgerosten, bidden en smeeken om barmhartigheid, kortom, 't was een veelstemmig concert. Ik lag onbewegelijk met mijn mes in de hand.

« Dat rumoer mocht wel een uur geduurd hebben, toen alles weer stil werd. Ik durfde voor het oogenblik mijn schuilhoek nog niet verlaten, want het boschje was al te klein en rondom open veld. Eerst tegen de avond waagde ik, den neus eens op te steken en hoogte te nemen. Alles was stil. Ik legde mijn mes op zij doch zoo, dat ik het ieder oogenblik grijpen kon, haalde mijn scheermes, zeep en spiegelje voor den dag, er begon mij te scheren. Dat was eene vrij moeilijke operatie, die niet zonder veel pijn en bloedvergieten allep, en toch schoor ik den baard alleen maar van voren, de rest sabelde ik bij gemis van schaar met mijn mes af, waartoe ik er een stuk hout

IN SIBERIE.

(2^e VERVOLG.)

Ik had het wel van blijdschap willen uitschreeuwen. Oefening maakt den meester, en met mijn gewoon don boerengezicht gaapte ik het vaarting aan, terwijl ik heimelijk overlegde, hoe ik er het best zou op komen. Het was tegen 7 uren 's avonds. Ik bemerkte niemand aan boord, buiten een matroos in een rood hemd. « Hoe is 't, wil ge mee naar Riga? » zegde hij mij. Zoo ja, speed u dan, want morgen vroeg gaan wij. » — « Ja, 'k zou wel gaarne mee willen, als ik de vracht maar betalen kon, maar die is te hoog voor ons boeren. » — « Ei, wees niet bang; van u vraagt men zoo veel niet. » — « En hoe veel dan wel zoo wat? » — « Hij noemde een zoo lagen prijs, dat ik verbaasd op zag. — Nu wat bedent ge u nog; haal u goede en kom. » — « Ja, dat is gauw te doen en de prijs zoo hoog niet, maar... » — « Maar; nu wat dan? » — « Wat? Ik ben hier van morgen eerst aangekomen en heb mijn pas nog niet afgegeven; dat moet ik toch eerst doen. » — « Ha, ja! als ge dat eerst doet wilt, dan komt ge in drie dagen niet weg; daar ken ik de politie wel voor, en morgen gaan we. » — « Ja; wat dus te doen! » — « Wat te doen? U niet aan de politie stooten. » — « En daardoor naderhand in het opgeluk komen? » — « Och, wat zoo'n boer toch een ezel is! Kom, ga mee en vertrouw u maar gerust aan mij toe. » — « Mijnenthalve is 't goed, als gij 't op uw rekening neemt. » — « Dat spreekt; waar is uwe pas? Laat ons zien. » — « Ik haalde die uit den zak en begon ze uit den doek te wikkelen, waarin ze geborgen zat. — « Kom, laat maar ziten; zij zal wel goed wezen. » — « Maar